

переживань, а далі – настане неодмінно доба звершень... Допитливому читачеві неважко розпізнати того носія, хто ще чотири пори року тому уособлював риси «мурашиного імператора», обліпленого золотими прикрасами й окресленого на сторінках збірки «На березі неба»...

Так, на Олександра Астаф'єва чекають нові покоси на словесній ниві. Вони ще зарясніють, бо він постійно живе прагненнями примножити культуру рідного народу...

Ольга Слоньовська, доц. (Івано-Франківськ)

Володимир Качкану – 75!

(щоденне подвижництво Володимира Качкана)

«Я відстань відстанню пригорну до тепла»

У наш час, мабуть, уже навіть у найприскіпливішого песиміста у світі не викликає сумніву: Україна надзвичайно врожайна на таланти. Чи причиною цього явища є феноменально родючі українські ґрунти, чи, за Іваном Франком, «дух, що тіло рве до бою» – невиситима потреба метафізичної душі нації зберегти себе в екстремально несприятливих історичних ситуаціях, чи це прояв внутрішнього аристократизму народу, який є улюбленцем Божим, а тому й випробовується Господом на міцність і силу щоденно, а за витримані випробування й нагороджується відповідно, – ніхто не знає. Відомо тільки, що в найпрестижніших ВНЗ Європи й Америки професор чи академік як не єврей, то українець. І якщо й досі Україна з причини багатолітньої своєї бездержавності й штучного відсунення то на периферію Польщі, то Росії не має жодного нобелівського лауреата, то це ще нічого не значить: половина удостоєних Нобеля або родом з України, або були чи є пагонами з українського коріння могутнього дерева батьків, дідів або прадідів. Дивні діла Твої, Господи!..

Та ця інформація так, для наведення загальних контурів стану справ і для вступу. Конкретно хочеться сказати про подвижника, невтомного вченого, працелюбство якого межує з дивовижною фізичною здатністю вергати брили, дослідника нашої безмежної пустелі минулого, де в гарячих пісках й досі зберігаються такі шедеври, перед якими торопіє світ, – Володимира Атаназійовича Качкана. І йдеться не про знахідки матеріальні: не про золоті злитки, саркофаги і мумії, якими й нині приголомшує відкривачів Сахара, а про вічно живі й спонукаючі нащадків до наслідування пориви духу кращих синів і дочок України. Кожного разу, коли розгортаю одну з кількох фундаментальних книг Володимира Качкана «Хай святиться ім'я твоє», подумки кажу собі: «Це неможливо: скільки опрацювати, перегорнути в архівах, переосмислити, не збитися на загальні фрази, вибрати найдоцільніше й найважливіше. Тут роками цілі наукові установи не дали б ради! Це непосильний труд. Ця людина одержима працею! На таких у всі віки трималася справжня наука...»

Моє перше особисте знайомство з Володимиром Атаназійовичем відбулося років десять-дванадцять тому. З першої зустрічі вразило розумне, аристократичне обличчя, чіткий бездоганний профіль, гострі очі, в яких світився високий інтелект з ледь вловимою іскрою тієї галицької насмішкватості, яка завжди допомагає нашим талановитим країнам найбільші випробування сприймати трішечки іронічно. Тоді, в середині дев'яностих, Володимира Качкана запросили з Києва в Івано-Франківськ, наобіцявши золоті гори. Чи вірив він у реалізацію цих обіцянок високих можновладців? Лукавинка в очах видавала: ні. Інша річ, що напрацювавшись до сьомого поту у столичних вишах і збагнувши, що адміністративна робота вимотує, та достойного сліду залишити по собі не дає, спрагло забажав додому, в рідну Малу Батьківщину, де міг, нарешті, всього себе присвятити науці, улюбленій справі, де ще можна було надолужити те, що в радянські часи робити не дозволялося категорично, а згодом хоч офіційно вже й не

перечили, та так навантажували обов'язками то заступника з наукової роботи декана, то заступника директора інституту, що й вгору глянути не було коли.

Кажуть, античний титан тримав небо на плечах, поки ногами впирався в рідну землю. У казках, щоб перемогти ворога, герой набирає в чоботи рідної землі й завжди відповідає супротивникові, що на своїй землі стоїть. Цілюща, життєдайна сила Галицького П'ємонту подесятерила потугу творчості Володимира Качкана. Хоч і до цього часу він мав чим похвалитися: натхненний доробок у журналістиці, відкриття імен таких нині відомих талантів, як Оксана й Ігор Білозіри, Василь Зінкевич, Павло Дворський, Христина Фіцалович, Михайло Сливоцький, Михайло Кривень, десятки книг, сотні наукових публікацій, чудових виступів, високо оцінені спеціалістами наукові монографії, а критиками – поетичні збірки, та саме Івано-Франківськ надихнув нашого краянину на монументальну працю його життя – історію української літератури та культури в персоналіях. Скільки буде томів цієї книги, поки вона виллється в монолітну багаторічну працю, один Бог відає, але задум геніальний, і робота не стоїть на місці (то в невдах і ледарів не стоїть на місці час, у трударів і самородків – робота).

А коли архіви й щоденний труд в Медичній академії, де Володимир Качкан очолює кафедру українознавства й де на його лекції студенти йдуть, як по свячену воду, адже майбутній лікар мусить бути не просто рятувальником від хвороб і мук, а ще й високодуховною особистістю, здатною усвідомлювати, якого народу він жива гілка і якій нації зобов'язаний завдячувати й гостротою свого розуму, й майстерністю рук, висотують дорешти, вчений завжди має нагоду почерпнути животворящі сили з тих найкращих у світі сільських місцинах, де народився й виріс. Рибне, звідки родом батько, й Павельче, звідки мама, завжди готові приготувати цілющий напій кришталевого повітря для свого струдженого сина, зачарувати знайомими з дитинства й такими несподівано ніби наново відкритими дивними краєвидами, війнути запахом білої черемхи чи достиглої малини, одухотворити спогадами, утвердити у думці: ми, українці, тут жили тисячі років і житимемо ще тисячі, і ніякому самовпевненому зайді чи хитрому перевертню не віддамо ні цю райську красу, ні свої чорноземи, ні могили батьків, ні живі, ні навіть зруйновані кадебістами села та храми, ні мову, ні своє право в скорому майбутньому бути чільним народом на планеті.

Минуле батьків і цілого роду, що не ламав присяги і не кривив душею (дід був війтом, заможним господарем, не здатним на компроміси, за що й поплатився життям, яке забрали в нього ковпаківці в кривавому сорок четвертому; тітка Маруся, зв'язкова сотенного УПА, яка маленькому хлопчикові старалася розповісти, що таке Україна і чому вимагає самопожертви доти, доки не стане соборною і самостійною), органічно підсилило Богом даний Володимирові Качканові талант. Його патріотизм природний і глибинний, бо це не тільки вишиванка, яка, до речі, дуже й дуже личить Володимирові Атаназійовичу, не тільки сповідання звичаїв і обрядів рідного народу (бачила, які одухотворені, просвітлілі обличчя були в пана Володимира та його дружини Ольги в церкві під час Всенощної на Великдень), не тільки вишукана й чиста українська мова, не тільки стиль поведінки, уклад життя, а й глибинна потреба бути зі своїм народом в горі й радості й говорити від імені народу правду, якою б тяжкою вона не була.

Гортаю нову поетичну книжку В.Качкана «Вогонь твоїх очей» – і дивуюся великій кількості справжніх поетичних знахідок: «пізньовечірнім храмом» постає літня ніч, коли з-поміж хмар витикається місяць-молодик, обнімаються молоді коні в білих туманах, тривожиться через роки серце за тією коханою, яка була «посутньою», бо одною-єдиною на все життя, для розуміння, відчування, навіть осягнення якої в митця свої привілеї («Навіщо мені окуляри – я бачу тебе тілом»), а перед огромом зоряного Всесвіту чи залитого сонячним промінням, золотого-золотого і вічного в порівнянні з людським життям, «стоїть, як сірничок, мала людина», яка, попри всі випробування й життєві втрати, «дякує долі, що ходить повз неї», і в молитві просить хоч найважчого, та водночас і найважливішого гарту: «Покарай мене, Боже, любов'ю... / Возроди мене, Боже, любов'ю, / Над любов'ю – любов вознеси...»

Відомий в Україні та за її межами вчений, доктор філологічних наук, академік Академії Наук Вищої школи України, громадсько-культурний і просвітницький діяч, талановитий письменник Володимир Атаназійович Качкан нагороджений Міжнародною премією імені Воляників-Швабінських (США), Республіканською премією імені Братів Лепких,

Американським Біологічним Інститутом відзначений Золотою медаллю за визначні досягнення в галузі українознавства, за плідні труди протягом короткого часу став лауреатом літературно-мистецьких премій імені Івана Франка, імені Василя Стефаника, академічної премії в галузі науки і техніки імені Ярослава Мудрого. Але це земні нагороди. Найвища небесна нагорода Володимира Качкана – це дана Богом висока працездатність, гострий розум, непересічний талант, справжня людяність, щира доброзичливість і вроджене вміння дивитися на світ оптимістично й упевнено.

Ювіляр відсвяткує дату, подякує друзям, прийме квіти і побажання. Це буде гарний день підбиття підсумків. День, коли Велика Людина переводить подих, дає собі короткий відпочинок, щоб назавтра знову приступити до виснажливої, але такої дорогої, бо улюбленої, праці, яка вже зачекалася, яка не стоїть на місці.

Ганна Карась, проф. (Івано-Франківськ)

Персоналії української музичної культури в науковому доробку Володимира Качкана: причинки до студії

Надзвичайно суперечлива соціальнокультурна та гуманітарна сьогодення ситуація в Україні загострює пошуки науковців виходу з неї. Як підкреслює В. Сабадуха, «проблеми, перед якими опинилася українська нація, не можуть бути розв'язані в межах традиційних ідеологій, тому що вони вичерпали свій конструктивний потенціал – *потрібна нова ідеологія*» [33, с.24]. Як один із варіантів автор пропонує персоналізм як *українську державну ідеологію* [33]. Персоналізм (від лат. *persona* – особистість) – один із напрямів у європейській філософії, який визнає особистість як творчу первинну дійсність і вищу духовну цінність. При цьому варто звернути увагу на філософські дослідження у діаспорі, особливість яких полягає в тому, що майже всі представники наукового потенціалу її зосереджують увагу на розгляді передусім національних особливостей розвитку філософії взагалі й української зокрема, виходячи при цьому на аналіз національного характеру, досліджуючи вплив його на формування духовної культури народу. До таких учених, які довгий час жили і творили за межами України, належить Олександр Кульчицький (1895 – 1980). Постать цього українського філософа є «символом єднання української персоналістської традиції із загально-європейським цивілізаційним дискурсом», оскільки його філософські засади мають спорідненість із французьким персоналізмом в особі його фундатора Е. Мунье [1, с.94 – 95]. Останній «повернув європейську філософську думку обличчям до особи як феномена культури, як свідомого суб'єкта історії, який має почуття соціальної і моральної відповідальності, гідності і право суверенного громадянина» [1, с.94]. Основним джерелом філософування О. Кульчицького переважно були погляди І. Канта та Г. Сковороди, глибоке осмислення історії і культури України, де він прагнув витлумачувати суть людської особи з огляду на її походження, прагнення і самоутвердження, що дає підстави кваліфікувати його погляди як український персоналізм. Історію і теорію його О. Кульчицький знав досконало, присвятивши спеціальне дослідження [28]. Отже, основну увагу у своїх працях О. Кульчицький звертає на проблеми української людини, української духовності. Добре знаючи культуру й історію України, він прагнув пояснити суть людської особи, її походження, самовершення і призначення. Як зазначає А. Карась, пошуки філософської концепції людини привели вченого до переконання у персоналізмі як адекватному методі усвідомлення людської суті взагалі [4, с. 10]. Т. Гончарук підкреслює: «З персоналістського підходу випливає висновок, що сутність людини зобов'язує її здійснити «експансію» у світ, світ трансцендентний, вічний і божественний, цим самим відкриваючи перед собою своє покликання і реалізуючись через втілення вартостей духу. Проте така експансія людини повинна, з одного боку, мати певні межі, а з другого – не бути пригніченою, як це, на думку О. Кульчицького, трапилося з українцями» [2]. Культуроморфічні чинники формування психічного життя української людини О. Кульчицький виводив із

«європейського культурного кола», сфери західної духовності як «межового» між європейським Заходом та азійським Сходом. Р. Вербова справедливо підкреслює: «Прозірливим є окреслення О. Кульчицьким європейської та загальноцивілізаційної місії українства в умовах сучасної кризи західної спільноти, яка полягає в тому, що пізно ступивши на арену світової історії, воно має змогу поєднати найкращі духовні засади й тенденції західної духовності з азійською споглядальністю й настановою на внутрішню самість людини» [1, с. 95].

Оскільки в центрі уваги наукових зацікавлень відомого ученого Володимира Качкана – персона як така, для аналізу його праць варто застосувати ідеї персоналізму. Хоч коло наукових інтересів дослідника широке – історія і теорія української літератури, фольклористика, історичне й літературне краєзнавство, культурологія, пресологія; – саме Володимир Качкан є одним з утверджувачів в українознавстві *авторського наукового напрямку* – школи українського енциклопедичного персоналієзнавства, «де через синтез документального, чисто біографічного, з авторським аналітико-оціночним, нерідко філософсько-публіцистичним або й художнім інтерпретуванням граней життєдіяльності, критичним вкрапленням літературно-мистецтвознавців, істориків та філософів, фольклористів та етнографів у сув'язі з рукописним фрагментом, цікавим фотоілюстративним компонентом витворює своєрідний портрет-панораму» [6, с. 7 – 8].

Основними у цьому напрямі є монографічні серіали: двотомник «Українське народознавство в іменах» [14;15], десяти томник «Хай святиться ім'я твоє. Історія української літератури і культури в персоналіях» [17 – 25], «Нариси історії української культури в персоналіях» [10], багатотомне видання «Віщі знаки думки, серця і руки: Антологія українського автографа» [6;7] та «Постаті» [11;12].

Зважаючи на те, що постаті діячів української музичної культури в науковому доробку Володимира Качкана ще не були предметом розгляду, ця обставина стало причиною до студій і метою нашої розвідки.

Постаті діячів української музичної культури у доробку Володимира Качкана можна класифікувати за напрямками їх діяльності: фольклористи, композитори, виконавці (співаки, інструменталісти), диригенти, майстри виготовлення народних інструментів, музикознавці. Особливо близькими автору є сучасники, з якими він добре знайомий особисто і творчість яких знає безпосередньо. Мабуть, жодна важлива мистецька подія в краї не відбувається без участі В. Качкана, де учений уважно вслухається у кожен звук дійства, аналізує почуте, а згодом перетоплює його у нарисах-портретах. Разом з тим слід наголосити, що саме завдяки Володимирі Качкану до наукового обігу було введено ряд призабутих постатей XIX – XX ст.

Насамперед учений привертає увагу до *фольклорних студій*, зокрема запису українських народних пісень, письменниками, діячами української культури, фольклористами Григорієм Лькевичем (1803 – 1841) [15, с.21 – 25], Анатолієм Свидницьким (1834 – 1871) [20, с.12 – 21], Михайлом Максимовичем (1804 – 1873) [15, с.26 – 38], Мелітоном Бучинським (1847 – 1903) [15, с.63 – 71], Михайлом Павликом (1853 – 1915) [20, с.46 – 50; 10, с.148 – 154; 15, с.82 – 94], Миколою Сумцовим (1854 – 1922) [15, с.85 – 108], Михайлом Пачовським (1861 – 1933) [15, с.132 – 136], Володимиром Шухевичем (1849 – 1915) [14, с.107 – 114], Осипом Маковеем (1867 – 1925) [15, с.137 – 143],], Борисом Грінченком (1863 – 1910) [14, с.178 – 187], Володимиром Гнатюком (1871 – 1926) [10, с. 197 – 203], друкує рецензію В. Гнатюка на збірку «Народних кельтських, німецьких, романських пісень» Е. Порембовича» [10, с.204 – 206]. Аналізуючи творчість Івана Франка, В. Качкан привертає увагу до ролі народної пісні в поезії Каменяра, до його дослідів на полі фольклорно-етнографічної науки, на втіленні поезії Франка в музичних творах українських композиторів [19, с.68 – 69]. Варто наголосити, що питання «Михайло Павлик і уснопоетична народна творчість» стала предметом кандидатської дисертації В. Качкана [9], спонукала до видання збірки народних пісень у записах М. Павлика [29]. Під упорядкуванням В. Качкана світ побачила також збірка народних пісень в записах Осипа Маковея [30].

Особливо виокремлюються есеї В. Качкана про *творців пісень Українських січових стрільців* – Лева Лепкого (1888 – 1971) [20, с.215 – 235; 10, с.125 – 136; 11, с.509 – 528], Романа Купчинського (1894 – 1976)[20, с.258 – 279; 10, с.351 – 362; 11, с.489–508], в яких осмислюється

культуроцентрична роль митців у творенні новотворів ХХ ст., вперше введено в науковий обіг маловідомі джерела, у т. ч. з діаспори.

Художньо-документальні повісті, портрети та есеї, присвячені митцям, Володимир Качкан друкує при кінці 1980-х. Тоді в орбіту його творчого пера потрапляють співаки Анатолій Мокренко [5], Михайло Сливоцький [8], Василь Зінкевич [13, с.8 – 14], Любов Клопотовська [13, с.71 – 81], Оксана та Ігор Білозори [13, с.94 – 105], фольклористка Настя Присяжнюк [8; 13, с.164 – 190]. При кінці 2000-х років дослідник публікує літературно-документальну повість «Хлопці, як соколи...» про відомий гурт «Соколи», який у перші роки незалежності України, активно прияв духовному відродженню, гордо підносив українську стрілецьку та повстанську пісню [26].

У пантеоні *великих постатей*, яким В. Качкан присвятив двотомник студій, есеїв, силуеток та рефлексій, висвітлено такі особистості як фольклорист, композитор і хореограф Василь Верховинець [11, с.30 – 35], диригент, Герой України Анатолій Авдієвський [12, с.485 – 501], діячі музичної культури Галина та Любомир Грабці [11, с.36 – 42], співаки Анатолій Мокренко [11, с.296 – 335], Ніна Матвієнко [12, с. 608 – 630], Михайло Сливоцький [12, с.676 – 681], Іван Мацялко [11, с.83–102], Павло Дворський [12, с.530 – 543], Любов Клопотовська-Ріхтер [11, с.273 – 284], Марія Шалайкевич [11, с.422 – 440], Михайло Кривень [12, с.574 – 578], Богдан Кучер [12, с.579 – 583], композитор Ігор Білозір [12, с.24 – 35], бандурист Володимир Перепелюк [12, с.294 – 306], майстри музичних інструментів брати Мартишуки [12, с.592–607], диригент Володимир Савчук [12, с.654 – 658], скрипаль-віртуоз Петро Терпелюк [11, с.377 – 384], співачка, народна артистка України Христина Фіцалович [11, с.391 – 396], фольклорист, доктор мистецтвознавства Іван Хланта [11, с. 397 – 408].

У п'ятому томі десяти томної серії «Хай святиться ім'я твоє. Історія української літератури і культури в персоналіях» науковець подає портрет композитора, диригента і музично-громадського діяча Анатолія Вахнянина (1841 – 1893) [21, с.13 – 29] в контексті творення української культури, у т. ч. музичної, не тільки на теренах Галичини, але й за її межами (Відень, Прага). Мова, зокрема, йде про церкву св. Варвари та діяльність студентського товариства «Січ» у Відні. У цьому томі знаходимо нарис про диригента, фольклориста, композитора і хореографа Василя Верховинця [21, с.198 – 203].

Серію портретів митців продовжує ще одна серія, започаткована В. Качканом, – «Віщі знаки думки, серця і руки. Антологія українського автографа». Нариси в цьому унікальному виданні збагачені автографами героїв, їхніми світлинами, копіями документів, відгуками і спогадами, партитурами, що власне творить інтелектуальний автограф особистості. Привертають увагу портрети диригентів Богдана Волосянка [6, с.48 – 60], Василя Гайдука [6, с.61 – 67], Івана Сльоти [6, с.568 – 587], Петра Чоловського [6, с.726 – 736], композиторів Івана Фіцаловича [6, с.651–665], Богдана Шиптура [6, с.737 – 747], Богдана Юрківа [7, с. 772 – 787], співачки, народної артистки України Христини Фіцалович [6, с.666 – 679], піаніста Романа Савицького та його сина, музикознавця Романа Савицького-молодшого [7, с.667 – 688], скрипальки Галини Грабець та її сина, музичного педагога Любомира Грабця [6, с.68–75], фольклористів Миколи Дмитренка [6, с.134 – 149], Олекси Ошуркевича [6, с.367 – 381], Івана Хланти [6, с.680 – 693], співачки і фольклористки Насті Присяжнюк [7, с.644–666], музикознавця Валентини Кузик [7, с.299 – 306], бандуристки Віолетти Дутчак [6, с.150 – 161], скрипаля-віртуоза Петра Терпелюка [6, с.597 – 606], співаків Анатолія Мокренка [7, с.389 – 418], Івана та Михайла Мацялків [7, с.346 – 388], Богдана Кучера [6, с.235 – 243], Зої Слободян [6, с.553 – 567], Любові Клопотовської [7, с.260 – 284], Олеся Семчука [7, с.689 – 702], Марії Шалайкевич [7, с.758 – 771], акордеоніста Мирона Черепанина [6, с.694 – 708], керівника духових оркестрів Романа Якимця [7, с.788 – 796].

В. Качкан розглядає постаті діячів музичної культури крізь призму персоналізму – тобто готовності її до дії під контролем духовних вартостей і самопізнання. Портрет «Маестро», який присвячений Герою України, лауреату Державної премії України імені Т. Шевченка, визначному диригенту і композитору, керівнику ушлявленого, всесвітньовідомого Національного заслуженого академічного народного хору імені Г. Г. Верьовки Анатолію Авдієвському, передає творчі пошуки митця, проникнення його в скарбницю народнопісенної

стихії, усе те, що «становить душевно-духовний капітал народної пісні» [12, с.488]. Портрет відомого співака, лауреата Шевченківської премії Анатолія Мокренка під промовистою назвою «Орфей із тернівських садів» проинятий його повагою до свого родоводу та його історії, любов'ю до рідного краю, народної творчості: «Народні пісня – моя мистецька мати» [11, с.316], вдячністю до педагогів, прагненням пізнання і самовдосконалення. Сильветка «Співанками мене мати виколисала» про заслуженого діяча мистецтв України, співака Михайла Сливоцького передає пієтет митця до пісні, адже з дитинства серцем відчував, що найніжніші, найулюбленіші слова, найтонші порухи людської душі – у пісні [12, с.678]. Постать відомого скрипаля, народного артиста України Петра Терпелюка розкривається крізь призму глибокої закоріненості у народну музичну творчість, яка була невичерпним джерелом натхнення для митця. Домінантою творчого життя народної артистки України Христини Фіцалович була сцена, де її приваблював історичний матеріал, «ролі, що давали реальну можливість розкрити духовність історичних постатей, їх оптимізм, віру у велику правду народу» [11, с.393]. Обдарування актриси яскраво розкрилося в «музичних» ролях. У мистецтві Х. Фіцалович завжди прагнула «до першо-джерельної чистоти» [11, с.395]. У нарисі про доктора мистецтвознавства Івана Хланту, творче життя якого сповнене любові до рідної пісні, музики та української культури, В. Качкан виокремлює заслуги ученого у записуванні, вивченні та публікації духовних пісень, підкреслює, що «сама доля обрала І. Хланту для високого покликання – бути спадкоємцем і провідником ідей духовних цінностей нашого народу, збирати їх, публікувати й ділитися зі своїми співвітчизниками усвідомлення значущості й славетності вікових національних спадків» [11, с.402]. У діяльності гурту «Ватра» його керівник, композитор Ігор Білозір, – сповідував один напрям – «до глибинних народних джерел, до високого змісту, до чистої, як сльоза, правди пережитого народом» [12, с.29]. Народний артист України, співак і композитор Павло Дворський (нарис «Боянова пісня») так висловлює своє творче кредо: «Відчуваю потребу, хочу у нових своїх піснях побільше торкати живі проблеми, аби людина філософськи замислювалася, ставала добрішою, щоби у неї піднімався емоційний стан, щоб задумувалася частіше над тим, хто вона, звідки, що чинить і що могла б і мала б робити» [12, с.583]. Діяльність народного артиста України Івана Мацялка та гурту «Соколи» інтерпретована В. Качканом крізь призму Божої благодаті для України: «І тепер, коли Божа веселка пов'язала їх оцим українським духовно-патріотичним перевеслом, то і йдуть у супрязі на муки творчих пошуків, на мости мистецьких відкриттів» [11, с.85]. Високе небо галицької пісні учений представляє постаттю співачки-фольклористки Любові Клопотовської-Ріхтер. Характеризуючи видану збірку галицьких народних пісень з репертуару і в записах Л. Клопотовської, В. Качкан констатує, що мрія фольклориста і виконавиці збулися: «У великому снопі української духовної культури в'яжуться перевеслом її ваговиті стебла, у волотті яких – тугозерна українська пісня» [11, с.284]. Заслуженого журналіста України, автора-виконавця Богдана Кучера, чиє слово і пісня повсякчас линуть в авторських радіопрограмах обласного радіо, у концертах і фестивалях, болить доля України, її культури. Його роздуми суголосні теорії персоналізму: «Ідея. Національна ідея. Вона животворить. Це дух. Без неї не було б України. Ні вчора, ні сьогодні, ні завтра не було б. Вервиця поколінь. Ось вона ідея... Особа – це вицвіт історії. Немає вищої мети, як вироблення особи. Особа несе в собі живий дух – відбиток Духу» [12, с.581].

Аналіз використаної В. Качканом літератури та джерел при написанні нарисів засвідчує їх обшири. Це не тільки українські видання, але й діаспорні та особливо цінні архівні матеріали. Вони стверджують глибоку обізнаність науковця із музикознавчими працями українських та діаспорних авторів. Широкий їх перелік у більшості нарисів слугує базою для подальших поглиблених студій з означеного напрямку.

Велику увагу приділяє В. Качкан *епістолярію* видатних діячів української культури, особливо Богдана Лепкого, який виданий окремим виданням [3] та частково у вибраному [22; 23]. Збагачують історію української музичної культури листи до Б. Лепкого композиторів Миколи Лисенка, Станіслава Людкевича, Василя Барвінського, Анатолія Вахнянина, Бориса Кудрика, поета Романа Купчинського, співаків Соломії Крушельницької, Модеста Менцинського [22, с.87 – 88, 131, 136 – 138, 144; 23, с.55, 172, 174 – 175]. Серед антології одного

листа знаходимо листи співака Михайло Голинського з Канади [23, с.88], композиторів Миколи Лисенка [23, с.184–185], Віктора Матюка [24, с.14 – 15], Дениса Січинського [24, с.68 – 70], Пилипа Козицького [23, с.157], Кирила Стеценка [24, с.80], музикознавця Філарета Колесси [23, с.158 – 159], бандуриста і композитора Гната Хоткевича [24, с.106], Остапа Лисенка [23, с.185], фольклориста Григорія Нудьги [24, с.26 – 27]. Слід зазначити, що ці листи, вперше опубліковані у збірках В. Качкана, є важливим джерелом для подальшого поглибленого дослідження української музичної культури ХХ ст.

Цікаво, що В. Качкан використовує у назвах студій музичні терміни, хоч вони не пов'язані із музичною тематикою. Наприклад: «Чотири ноти – у вінець пам'яті Богдана Лепкого» [19, с.84], «Це партитура надчутливої душі» [6, с.29]. Особистий архів ученого у фондах відділу рукописів Львівської національної бібліотеки імені Василя Стефаника НАН України засвідчує, що в ньому зберігаються не тільки рукописи В. Качкана, але й листування його з діячами музичної культури, рукописи фольклористки Н. Присяжнюк, які важливі для майбутніх наукових досліджень з різних ділянок української культури, у т. ч. музичної [31].

Підсумовуючи зазначимо, що здійснений огляд висвітлення постатей української музичної культури у науковому доробку Володимира Качкана є тільки причинком до подальших студій, які чекають свого дослідника. Поза сумнівом, що різновекторність майбутніх музикознавчих та культурологічних студій (історія української музичної культури, музичне краєзнавство, музична фольклористика, епостологія та ін.), збагачених працями В. Качкана, фундаменталізуватимуть українську науку.

Література:

1. Вербова Р. Маніфест персоналізму Емануеля Муньє та відродження української персоналістської традиції / Р. Вербова // Вісник Львівського ун-ту. Філософські науки. – Львів, 2008. – Вип.11. – С.90–98.
2. Гончарук Т. В. Проблеми людини та української духовності у філософії О. Кульчицького / Т. Гончарук [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://studentam.net.ua/content/view/7462/97/>
3. Журавлі повертаються...: З епістолярної спадщини Богдана Лепкого / упоряд., авт. передм., прим. і коментарів В. Качкан. – Львів, 2001. – 920 с.
4. Карась А. Філософія Олександра Кульчицького / Анатолій Карась // Кульчицький О. Основи філософії і філософічних наук. Серія: Підручники. Ч. 42. – Мюнхен-Львів : УВУ, 1995. – С. 9–22.
5. Качкан В. Анатолій Мокренко : лірична розповідь про співака / Володимир Качкан. – К. : Музична Україна, 1988. – 80 с.
6. Качкан В. Віщі знаки думки, серця і руки: Антологія українського автографа. – Т.1 / Володимир Качкан. – Львів-Івано-Франківськ-Коломия : Вік, 2010. – 768 с.; іл.
7. Качкан В. Віщі знаки думки, серця і руки: Антологія українського авто-графа. – Т.2 / Володимир Качкан. – Львів-Івано-Франківськ-Коломия : Вік, 2012. – 800 с.; іл.
8. Качкан В. Гори і доли : худ.-документ. оповіді / Володимир Качкан. – Ужгород : Карпати, 1983. – 34 с.
9. Качкан В. Михайло Павлик і уснопоетична народна творчість : автореф. дис. ... канд. філол. наук / Володимир Атаназійович Качкан ; АН УРСР, ІМФЕ ім. М. Т. Рильського. – К., 1974. – 21 с.
10. Качкан В. Нариси історії української культури в персоналіях (XIX–XX ст.) : навч. посібник-хрестоматія / за ред. д-ра іст. наук, проф. Романюка М. М. / Володимир Качкан. – Коломия : Вік, 2005. – 416 с.
11. Качкан В. Постаті: Студії. Есії. Сильветки. Рефлексії : у 2-х томах / Володимир Качкан. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2012. – Т.1. / за заг. ред. М. Романюка. – 572 с.
12. Качкан В. Постаті: Студії. Есії. Сильветки. Рефлексії : у 2-х томах / Володимир Качкан. – Івано-Франківськ : Місто НВ, 2013. – Т.2. / за заг. ред. М. Романюка. – 736 с.
13. Качкан В. Світло високого дня : портрети, есе, художньо-документальні повісті / Володимир Качкан. – Ужгород : Карпати, 1989. – 232 с.
14. Качкан В. Українське народознавство в іменах : У 2 ч. / Володимир Качкан. – К.: Либідь, 1994. – Ч.1. – 336 с.
15. Качкан В. Українське народознавство в іменах : У 2 ч. / Володимир Качкан. – К.: Либідь, 1995. – Ч.2. – 288 с., іл.
16. Качкан В. Українська журналістика в іменах : Історичний досвід, майстерність : У 2 ч. / Володимир Качкан. – К. : Варта, 1995. – Ч.1. – 40 с. ; Ч.2. – 53 с., іл.

17. Качкан В. Хай святиться ім'я твоє : Галицькі просвітницькі діячі, пись-менники, вчені – вихідці із священицьких родин / Володимир Качкан. – Чернівці : Прут, 1994. – 196 с., іл.
18. Качкан В. Хай святиться ім'я твоє : Студії з історії української літератури XIX – XX ст. – Коломия : Вік, 1996. – Кн.2. – 307 с., іл.
19. Качкан В. Хай святиться ім'я твоє : Українознавство та пресологія (XIX – перша половина XX ст.) / наук. ред. М. Романюк / Володимир Качкан. – Кн. 3. – Львів: Фенікс, 1998. – 368 с.
20. Качкан В.А. Хай святиться ім'я твоє : Історія української літератури і культури в персоналіях (XIX – перша половина XX ст.). Кн. 4 / Володимир Качкан. – Івано-Франківськ : Сіверсія, 2000. – 368 с.
21. Качкан В.А. Хай святиться ім'я твоє : Історія української літератури і культури в персоналіях (XIX – XX ст.). Кн. 5 / Володимир Качкан. – Львів, 2002. – 472 с., іл.
22. Качкан В. А. Хай святиться ім'я твоє : Історія української літератури і культури в персоналіях (XIX – XX ст.) / Володимир Качкан. – Кн. 6–7. – Івано-Франківськ-Львів, 2004. – 720 с.; іл.
23. Качкан В. Хай святиться ім'я твоє. Історія української літератури і культури в персоналіях (XVIII–XXI ст.). Антологія одного листа. Т. 8. / В. Качкан. – Львів–Івано-Франківськ : Нова Зоря, 2006. – 538 с.
24. Качкан В. Хай святиться ім'я твоє. Історія української літератури і культури в персоналіях (XVIII–XXI ст.). Антологія одного листа. Т. 9. / В. Качкан. – Львів – Івано-Франківськ : Нова Зоря, 2006. – 510 с.
25. Качкан В. Хай святиться ім'я твоє. Історія української літератури і культури в персоналіях (XIX–XXI ст.). Т. 10 / Володимир Качкан. – Львів – Івано-Франківськ : Нова Зоря, 2007. – 624 с.
26. Качкан В. «Хлопці, як соколи...» : літ-документ. повість / Володимир Качкан. – Дрогобич : Коло, 2008. – 160 с.
27. Кульчицький О. Основи філософії і філософічних наук / матеріали упорядкував і здійснив наукову редакцію Анатолій Карась / Олександр Кульчицький. – Мюнхен-Львів : УВУ, 1995. – 164 с.
28. Кульчицький О. Український персоналізм: Філософська і етно-психологічна синтеза / Олександр Кульчицький. – Мюнхен-Париж : УВУ, 1985. – 191 с. – (Монографії; ч.42).
29. Народні пісні в записах Михайла Павлика / упорядкув. і прим. В. Качкана. – К.: Музична Україна, 1974. – 319 с.
30. Народні пісні в записах Осипа Маковея / упорядкув., вступ. ст. і прим. В. Качкана. – К.: Музична Україна, 1981. – 103 с.
31. Особисті архівні фонди відділу рукописів : Анотований покажчик. Вид. 2-е випр. і доп. – Львів : ЛНБ ім. В. Стефаника, 1995. – С.92–93.
32. Сабадуха В. О. Ідеї персоналізму в українській філософській та соціально-політичній думці / Володимир Сабадуха [Електронний ресурс]. Режим доступу: [Vnau_f_2013_2_16-1](#)
33. Сабадуха В. Персоналізм як українська державна ідеологія / Володимир Сабадуха // Психологія і суспільство. – Тернопіль, 2013. – № 1 (51). – С. 21–30.

РЕЦЕНЗІЇ

Oleksandre Astafiev, Olga Bigun

L'Œuvre de Taras Chevtchenko et Adam Mitskevitch comme un phénomène de dialogue des cultures*

Dans la littérature européenne le 19^{ème} siècle a été marqué par l'apparition d'un bon nombre de poètes géniaux, chacun de qui a ouvert les lèvres de sa nation et a commencé l'époque nouvelle de la vie spirituelle de l'humanité. En Allemagne c'était J.-W. Goethe qui dans sa tragédie "Egmont" a décrit franchement et profondément la lutte du peuple néerlandais pour la libération de joug espagnol et dans son "Faust", la plus grande œuvre de l'esprit poétique, a décrit non seulement la société allemande, mais aussi toute l'humanité, son élévation continue aux formes supérieures de

* Exposé de la internationale conférence «Taras Chevtchenko, le poète national de l'Ukraine», Paris, Université de la Sorbonne-4, mars 12-14.